

Daritev.

V prvem delu sv. maše povemo Bogu, čemu smo k oltarju prišli, ga prosimo za to in ono potrebno milost in poslušamo njegove nauke in zapovedi. S tem je sklenjeno prijateljstvo med nami in Bogom in daritev se prične res z ljubeznijo. Zato se mašnik obrne od oltarja proti ljudem in jih pozdravi:

Gospod z vami! Bog sedaj, ko smo očistili vest in slišali njegov nauk in obljubili, da bomo prav živeli, z veseljem gleda na nas, kot na svoje ljubljence in pričakuje naše daritve. — Ministrant pozvončka, da ljudi v cerkvi opozori na začetek darovanja. Rekli smo že, da nič svojega lastnega nimamo za daritev Bogu; vse, kar nam mati narava daje, je od Boga Očeta ustvarjeno. Zato bi kupi zlata in draguljev pred Bogom ne bili nič več vredni, kot je tisti skromni mali kruhek in tisto malo vina, ki ga mašnik dene pri darovanju na oltar. V prejšnjih časih so ljudje prinašali s seboj k sv. maši denar, blago, živež i. t. d. in vse te reči položili na oltar. Pa tudi takrat je mašnik obdržal na oltarju le malo kruha in malo vina; vse drugo se je po sv. maši razdelilo med reveže. Od tistih časov je tudi še ostalo v navadi umivanje rok, ker si jih je mašnik pač več ali manj umazal, ko je sprejemal in na oltar polagal darove vernikov. Dandanes cerkovnik s pušico hodi po cerkvi, da ljudje dajejo vanjo svoje prispevke za službo božjo. Velikih, bogatih in dragocenih darov bi ne zmogel vsakdo, včasih bi jih tudi vsa vas skupaj ne zmogla. Toliko pšenične moke, kar je je treba za daritveni kruh — za hostijo, in toliko vina, kar se ga nalije v kelih, pa se povsod lahko dobi. Tako lahko Bogu darujejo tudi najrevnejši enako kot najbogatejši. — K obojnim in sploh k vsem, ki so v cerkvi, se pri darovanju obrne mašnik in jih povabi:

GOSPOD Z VAMI

DAROVANIE

UMIVANIE ROK

MOLITE BRATIE

PROŠNIE
PREDGLASJE
SANCTUS

SVET SVET SVET

»Molite bratje!« Takrat je pravi čas, da ti svojo daritev Bogu prineseš. Najbrž nimaš bogastva in premoženja; Bog tega tudi ne zahteva. Darovati pa moraš svoje delo in trud, svoja vsakdanja opravila in dolžnosti, svoje križe in težave, tudi bolezen in lakoto, če te kdaj zadeneta, lahko daruješ Bogu. Lepše bi niti ne mogel pokazati svoje ljubezni, kakor če delaš in potrpiš vse zaradi Boga. — Če boš tako res pravi otrok božji, bo Bog rad uslišal tvoje

prošnje, ki si jih že v začetku sv. maše povedal. Sedaj, ko je daritev pripravljena, namreč mašnik še enkrat priporoči Bogu tiste zadeve, ki jih je priporočil že pred evangelijem. Tudi ti ponovi sedaj svoje prošnje. — Da bi naš revni dar bil Bogu v večjo čast in bolj všeč, prosi mašnik s posebno molitvijo,

predglasjem, nebeščane, svetnike in angele, naj oni pridejo nam na pomoč in naj okrog našega oltarja zapojejo svoj večni slavospev

»s a n c t u s« (svet, svet, svet...). To je namreč tista pesem, s katero v nebesih neprenehoma pozdravljajo Boga in se mu klanjajo. Pri »Sanctusu« da ministrant drugo znamenje z zvončkom, da opomni ljudi, naj tudi oni iz svojih molitvenikov preberejo isto pesem, da tako skupaj z mašnikom in angeli počastijo svojega Boga.

Ta del sv. maše, to darovanje je zelo podobno Abelovi daritvi: dar sam je majhen in malo vreden; zelo všeč pa je Bogu Očetu naša pobožnost in vdanost in ljubezen, s katero ta dar prinesemo in na oltar položimo.

